

Korsgaard: Men det skal jo undertiden være skønt at gaa i Døden for sin Overbevisnings Skyld, og det er noget, som man med absolut Sikkerhed kan vide om det siddende Ministerium, at det er den Vej, hvorhen det foreløbig maa gaa. Jeg siger, at i Henhold til Udtalelser faldne i Gaar maa man kunne sige dette med absolut Sikkerhed. Jeg siger det ud fra den Betragtning, at dog vel intet fornuftigt Menneske kan tro, at Socialdemokratiet som Enkeltparti betragtet efter Valget er Flertal. Og efter de Udtalelser, der faldt fra det ærede Medlem Hr. Rode, ved vi jo, at Støtte fra det radikale Parti kan Ministeriet Stauning ikke faa — i hvert Fald ikke umiddelbart efter Valget. Altsaa, jeg maa gentage, at et sikkert Resultat af Valget maa være det, at Ministeriet Stauning i den Form, det nu har, ikke eksisterer efter Valget. Men hvad da? Ja, det bliver naturligvis Vælgerne, der ved deres Afstemning for saa vidt skal bestemme det. I den sidste Del af sin Tale i Gaar udtalte det ærede Medlem Hr. Rode sig for et Samlingsministerium allerede nu. Jeg maa sige til det højtærede, nej ærede Medlem — det er muligt, at efter Valget skal man sige højtærede, det faar jo Tiden vise —, at det ærede Medlem gjorde sig jo til Talsmand for, at de Udtalelser, som den højtærede Socialminister havde fremsat om en vis Sag, i høj Grad modsagde hinanden, og de gjorde det i Løbet af ganske faa Sætninger, der kom tæt efter hinanden. Jeg maa hævde, at den Tale, det ærede Medlem Hr. Rode holdt paa over en Time eller saa (Sneum: To Timer.) Der bliver sagt over to Timer. Jeg tør sige, at den Del af Talen, som fyldte hele Tiden minus fem Minutter, afgjort ikke var egnet til at skabe Grundlag for et Samlingsministerium paa det nuværende Tidspunkt, og jeg vil sige til det ærede Medlem, at naar han vil samle, synes det mig dog en mærkelig Ting paa saa spids en Maade, som det ærede Medlem gjorde det, at raillere over dem, han vil samles med. Men Talen endte, som sagt, med, at vi skulde have et Samlingsministerium allerede paa det nuværende Tidspunkt. Heri kan jeg afgjort ikke være enig med det ærede Medlem. Som Forholdene, takket være den senere Tids Udvikling, har formet sig, er der for mig ingen Tvivl om, at det rigtigste er — og det er jo store Interesser, der staar paa Spil — at erfare, hvor Vælgernes Stemning gaar hen. Om der efter Valget vil vise sig Grundlag for Dannelsen af et Ministerium bestaaende af et enkelt Parti, eventuelt to Partier, det

skal jeg lade være usagt. Helt udelukket er det vel heller ikke, at der efter Valget vil være faa forvirrede Tilstande, at det i og for sig kunde være naturligt at optage til Drøftelse Spørgsmaalet om et Samlingsministerium. Men Betingelsen for et saadant maatte fornuftigvis være den, at alle Partier skulde tiltræde en saadan Ordning. Jeg forstod i hvert Fald det ærede Medlem saaledes, at det var hans Forudsætning. Jeg har ikke nogen stor Tro til, at Socialdemokratiet efter Valget er Tilhænger af en saadan Tanke; men heller ikke om dette kan man jo vide noget bestemt, før Valget er overstaet. Vi ved alle, at før Valget kan der være stor Uenighed Partierne imellem om et eller andet; og naar Kampen saa er vel overstaet, kan det hele fortone sig i noget, der ikke har saa overmaade stor Betydning. Imidlertid: Valg staar vi nu overfor, hvad enten vi ønsker det eller ikke; og, som allerede sagt, jeg fra min Side hilser det med Tilfredshed, at vi faar Valg. Jeg har paa et tidligere Tidspunkt fremsat en Udtalelse om Ministeriet Stauning, en Udtalelse, som Ministeriet har opbevaret med Kærlighed, kan jeg næsten sige, en Udtalelse, det ikke sjældent vender tilbage til; og det kan kun være mig en Tilfredsstillelse at have sagt noget saa godt, at det i hvert Fald huskes. Jeg er vedblivende ikke af den Tro, at Ministeriet Staunings Levetid i Kraft af det, det har *kunnet* udrette, og i Kraft af det, det *har* udrettet, har været til nogen Lykke. Jeg haaber dog paa den anden Side, at den Tid, der ergaet, visende, hvad et socialdemokratisk Ministerium kan udrette i vanskelige Tider, for saa vidt vil være til Lykke for Landet, som den vil overbevise Vælgerne om, at ej heller dette Parti paa nogen Maade under vanskelige Forhold har Evnen til at skaffe os ud af disse Vanskeligheder. Man kan vel have Lov til at sige, at saaledes som Valgkampagner tidligere har formet sig, er Partierne — og man kan vel sige i højere Grad, jo længere man kommer til Venstre — gaet ud til Vælgerne med gyldne Løfter om, hvad der skulde ske, hvis de fik den Styrke, som der behøvedes, for at de kunde faa nogen Indflydelse paa Regeringsmagten. Jeg tror, at man har Lov til at sige, at ved det Valg, hvortil vi nu gaar ud, vil der ikke blandt Vælgerne være stor Stemning for i for høj Grad at lytte til de Løfter, som fremsættes. Den Tid, vi gaar i Møde, i hvert Fald den nærmeste Tid, tror vel ingen vil blive særlig behagelig for nogen større Del af det danske Samfund. Det, man nu venter, tror jeg, er en nøgtern Vurdering af Forholdene, som de faktisk